

Noms per a un pacte de país (2)

written by Redacció Unilateral | 29 de desembre de 2016

En aquest segon lliurament referit als membres de l'òrgan coordinador del **Pacte Nacional pel Referèndum**, s'examinen la biografia política de Maite Arqué, Jaume Bosch i Francesc de Dalmasas. En la primera, es va examinar, la del seu portaveu, **Joan Ignasi Elena**.

Maite Arqué i Ferrer: Una altra socialista que va caure del cavall

(Badalona, 1943) De jove va treballar en el mercat, en una parada d'embotits. Vinculada al moviment veïnal, es va implicar en l'antifranquisme i això la va portar, finalment, ha entrar a l'ajuntament de Badalona el 1979 d'on no en va sortir fins al 2008. Primer com a regidora, i, a partir del 1999, com a alcaldessa. Durant aquests anys, també va ocupar càrrecs rellevants a nivell supramunicipal: diputada provincial (1981-1999), on va presidir a partir del 1990, l'Àrea de Serveis Socials. Més endavant va ser presidenta del Consell Comarcal del Barcelonès (1999-2003) i de l'Entitat Metropolitana del Transport (2003-2007).

El 2008 es va presentar com a candidata al Senat a les eleccions del 2008. I sota les sigles de l'Entesa Catalana de Progrés (ECP), formada per ERC, PSC i ICV-EUiA, va ser-ne la més votada, aconseguint 1,3 milions de vots. Això la portà a dimitir com alcaldessa. Al Senat s'hi estigué fins al 2011.

Acabada la legislatura, va retirar-se de la primera línia política. Aquests anys coincideixen amb l'inici de l'auge del procés independentista. Sense trencar inicialment amb el seu partit, i segons declaracions seves en entrevistes, va començar a comprendre que calia seguir el posicionament majoritari de la població catalana i va ser llavors que el seu tradicional federalisme es va veure condicionat pel fet que calia respectar el dret a decidir del poble català, un pas que el PSC no només no va donar, sinó que es va arreglar amb el PP. Sens dubte, en aquest procés també hi van tenir a veure fets com la implicació de polítics del PSC en casos de corrupció local (cas Pretòria) o l'ascens al govern local d'un personatge com Xavier Garcia Albiol. Això la va allunyar, silenciosament del partit. Fins que el 2013, i sense consultar-ho amb ell, va acceptar el seu nomenament com a Presidenta del Pacte Local pel Dret a Decidir, a proposta de la secció local d'Òmnium Cultural.

A partir d'aquest moment, Arqué es decanta clarament per donar suport a l'Esquerra Republicana de Catalunya, i particularment al candidat local, Oriol Lladó, en les eleccions municipals del 2015. També va participar de forma destacada en la Via Catalana. El 16 de setembre del 2015 va participar en el gran míting que JuntsxSí va organitzar a la seva ciutat, conjuntament amb els principals líders de la candidatura.

Jaume Bosch i Mestres: Compromís per la Independència

(Barcelona, 1953) Un altre veterà de la política, amb molts anys de dedicació a les espatlles. Advocat i funcionari de la Generalitat, el podem considerar com el referent fundacional del corrent més independentista d'ICV-EUiA, i contraposat, per exemple al corrent més federalista, representat per Franco Rabell.

Bosch té una dilatada experiència parlamentària i de govern. En el primer àmbit va ser tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) entre 1991 i 1999, vicepresident primer de la Diputació de Barcelona, vicepresident del Consell Comarcal del Baix Llobregat i també de l'Entitat Metropolitana del Transport. Va ser diputat del Parlament de Catalunya entre el 2003 i el 2015, i va destacar com un dels ponents de l'Estatut del 2006. També va ser senador entre els anys 2004 i 2006.

En tasques de govern va ser sotsdirector general de coordinació de Polícies Locals. De fet, Bosch és considerat un dels màxims experts en tema de seguretat policial, i més en concret de la policia local, que, conjuntament amb els Mossos d'Esquadra, conformen el model policial català.

Bosch i el corrent Compromís per la Independència del qual és

el referent històric, malgrat que la persona que ara mateix l'encapçala és la senadora Sara Vilà, van demanar després del 27S un acostament entre Catalunya Sí Que Es Pot, la CUP i JuntsxSí, una opció que sembla ara concretar-se, com s'ha pogut constatar arran de la cimera del darrer divendres.

Francesc de Dalmau i Thió: La internacionalització necessària

(Barcelona, 1970) Educador social de formació (UAB), exerceix de periodista, logista i consultor en matèria de cooperació al desenvolupament i acció humanitària. Ha estat president (1999-2006) de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC), coordinador de la delegació a l'Estat espanyol de l'Oficina Europea per a les Llengües Menys Difoses (1995-1999); coordinador de la III edició de la Conferència de *Nacions sense Estat d'Europa* (1999) i coordinador de la publicació *Europa de les Nacions* (1993-1999).

Ha actuat com a expatriat en projectes de cooperació internacional en escenaris diversos com ara l'Afganistan, el Pakistan, Mongòlia, Kosovo, Albània, Bòsnia i Hercegovina, el Brasil, Mèxic, Guatemala o el Marroc. És patró de la Fundació Reeixida i de la Fundació CATmón.

És president d'IGMAN-Acció Solidària i director d'ONGC,

revista de pensament polític, solidaritat, cooperació i relacions internacionals. Participa en qualitat d'expert al Consell de Cooperació de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament del Govern de Catalunya.

Actualment és director de la revista Catalan International View.